

Grzegorz Niedźwiecki

58-506 Jelenia Góra, ul. Działkowicza 19

PETYCJA

Wnoszę o niezwłoczne przekazanie niniejszej [Petycji o ochronę państwa prawa](#) wraz z aktywnymi załącznikami do rąk własnych następującym funkcjonariuszom publicznym, politykom i przedstawicielom władzy:

- **Andrzej Duda – Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej**
- Mateusz Morawiecki – Prezes Rady Ministrów
- Jarosław Kaczyński – Wicepremier Rady Ministrów (Prezes Prawa i Sprawiedliwość)
- Michał Wójcik – Minister – członek Rady Ministrów
- Zbigniew Ziobro – Prokurator Generalny
- Bogdan Świączkowski – Prokurator Krajowy, Zastępca Prokuratora Generalnego
- Zbigniew Ziobro – Minister Sprawiedliwości
- Michał Woś – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
- Marcin Warchoń – Sekretarz Stanu, Pełnomocnik Rządu ds. praw człowieka
- Sebastian Kaleta – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
- Marcin Romanowski – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
- Katarzyna Frydrych – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
- Radosław Płucisz – Dyrektor Generalny Ministerstwa Sprawiedliwości
- Łukasz Piebiak – były Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
- Patryk Jaki – Poseł do Parlamentu Europejskiego (były sekretarz stanu w Ministerstwie)
- Marcin Wiącek – Rzecznik Praw Obywatelskich

"Ci, którzy wydali rozkazy mordowania cywilów, powinni zostać ukarani przez międzynarodowe trybunały"

Żądam podjęcia kroków prawnych wobec niżej wskazanych funkcjonariuszy publicznych i skierowania wniosku do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do Parlamentu Europejskiego i do Trybunału Karnego w Hadze jako uzasadnienie umocowania w Polsce Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Izby Karnej, w związku z dowodami niebudzącymi wątpliwości nadużycia władzy, przekroczenia uprawnień przez sędziów sądów powszechnych, poświadczenia nieprawdy oraz oszustw sądowych, wydaniem politycznych, nielegalnych wyroków sądowych pokroju NKWD, piętnastoletnim terrorem państwowym, pod rygorem zarzucenia adresatom nieudzielenia pomocy, obłudy, naruszenia [art. 304 k.p.k.](#), zaniechania ścigania zbrodni w majestacie prawa i współdziałania w przestępstwach przeciwko ludzkości, w oszustwach sądowo prokuratorskich ([poplecznictwie](#)), torturach, nieludzkim i poniżającym traktowaniu oraz popełnieniu przestępstw z [art. 240 § 1 k.k.](#) i wyrządzeniu szkody w obrocie gospodarczym w wielkich rozmiarach, a także przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu.

Zważyć należy, co następuje.

Organ egzekucyjny, czyli sędziowie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze, upokarzają Grzegorza Niedźwieckiego od piętnastu lat. Stosując obstrukcję prowadzili egzekucję czynności zastępowalnej przez **4444 dni** sprzecznie z prawem, umyślnie, w trybie [art. 1050 k.p.c.](#), wbrew wykładni prawa (vide [I Co 154/20](#) w zw. z uchwałą SN [III CZP 23/06](#) **Legalis Numer 74973**).

Organ skargowy i odwoławczy, czyli sędziowie Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, oddalali niezasadnie zażalenia ([II Cz 233/17](#), [II Cz 675/17](#)) i skargi na przewlekłość postępowania egzekucyjnego [I Co 441/16](#), z wyłącznej winy organu egzekucyjnego.

Zamiast nabrać pokory i naprawić szkodę, to postąpili gangstersko i sfingowali śledztwa przeciwko ofierze wadliwie prowadzonych postępowań egzekucyjnych i skargowych, realizując przeciwko pokrzywdzonemu procesy karne w czterech różnych kwalifikacjach prawnych czynu, za słuszną krytykę mailem, z naruszeniem [Polskiej Karty Praw Ofiary](#) i zasady **nemo iudex in causa sua**.

Dotyczy trzech sfinansowanych postępowań karnych:

[PR 3 Ds. 183/18](#) – [II K 1456/18](#) – [V KO 86/18](#) – [II K 851/18](#)

[PR 3 Ds. 359/17](#) – [II K 1423/18](#) – [V KO 85/18](#) – [II K 38/19\(20\)](#)

[PR 1 Ds. 535/19](#) – [II K 900/19](#) – [V KO 68/21](#)

SSR Jacek Kielar ze Złotoryi dopuścił się rażącej [obrazy przepisów prawa procesowego](#) i przekroczył uprawnienia wydając w dniu 28 lutego 2019 r. wyrok skazujący Grzegorza Niedźwieckiego z [art. 238 k.k.](#) w sprawie [II K 851/18](#), uznając oskarżonego winnym zarzucanego czynu i wymierzając karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając na okres próby lat 3 (trzy) oraz dozór kuratora. **Wysłanie słusznej krytyki za pośrednictwem wiadomości email w dniu 24 lipca 2018 r. nie spełniało elementów pisma procesowego**, określonego w [art. 119 § 1 pkt 4 k.p.k.](#) i zarówno skierowanie aktu oskarżenia jak i orzeczenie z [art. 238 k.k.](#) było przekroczeniem uprawnień. Z reguły po zawiadomieniach o przestępstwie drogą elektroniczną Prokuratura Rejonowa w Jeleniej Górze przysyłała mi [wezwania do uzupełnienia braku formalnego](#) poprzez opatrzenie pisma własnoręcznym podpisem i datą w terminie 7 dni, pouczając, iż w razie nie uzupełnienia braku we wskazanym terminie [pismo uznaje się za bezskuteczne](#) ([art. 120 § 2 k.p.k.](#)).

Nie doszłoby do procesów karnych [II K 851/18](#), [II K 38/19](#), [II K 900/19](#) przeciwko ofierze trzynastoletniego upokarzania, gdyby podwładni Agnieszki Kałużnej-Rudowicz, postanowieniem [I Co 3259/08](#) oddalili zgodnie z uchwałą SN [III CZP 23/06](#) **Legalis Numer 74973** wniosek wierzyciela z dnia 10 listopada 2008 r. od przeprowadzenia egzekucji czynności zastępowalnej w trybie [art. 1050 k.p.c.](#)

SSR Kazimierz Chłopecki z Legnicy przekroczył uprawnienia wydając w dniu 12 marca 2019 r. wyrok nakazowy w sprawie [II K 38/19](#). Mimo, że nie zniważyłem SSO Wojciecha Damaszkę [podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych](#) (vide wyrok [P 3/06](#) i uchwała [I KZP 8/12](#)), zasądził żebym 6 (sześć) miesięcy nieodpłatnie tyrał społecznie po 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym. Złożyłem sprzeciw.

SSR Aneta Aniel z Legnicy przekroczyła uprawnienia wydając w dniu 24 września 2020 r. z naruszeniem kwalifikacji prawnej czynu i z naruszeniem [Polskiej Karty Praw Ofiary](#) oraz **interese społecznym** wyrok w sprawie [II K 38/20](#).

Naruszono prawo do rzetelnego procesu sądowego ([Art. 6 EKPCz](#)).

Kto przekroczył uprawnienia i ogłosił fałszywy, nielegalny, niedopuszczalny, stalinowski wyrok:

1. SSR Kazimierz Chłopecki w dniu 12 marca 2019 r. w sprawie [II K 38/19](#) o przestępstwo z [art. 226 § 1 k.k.](#)

czy

2. SSR Aneta Aniel w dniu 24 września 2020 r. w sprawie [II K 38/20](#) o przestępstwo z [art. 216 § 1 k.k.](#)

czy

3. Oboje w związku z naruszeniem [Polskiej Karty Praw Ofiary](#)

Koteryjni sędziowie, którzy [represjonują mnie piętnaście lat](#), zamierzają popełnić przestępstwo z [art. 189 § 3 k.k.](#), pozbawiając mnie wolności przez 50 dni w związku z wyrokiem [II K 38/20](#), mimo [braku skargi uprawnionego oskarżyciela](#) i [stawiennictwa pokrzywdzonego na posiedzeniu pojedynczym](#) i [na jakiegokolwiek rozprawie głównej](#), za niezasadne oddalenie przez SSO

Wojciecha Damaszkę skargi na **przewlekłość postępowania egzekucyjnego** I Co 441/16 z naruszeniem zasady **iudex inabilis** (II S 14/19 w zw. z II K 38/19), **z wyłącznej winy organu egzekucyjnego** (vide I Co 154/20 w zw. z uchwałą SN III CZP 23/06 *Legalis Numer 74973*).

Grzywnę **2.000 zł** należy potrącić z należnych mi **20.000 zł**, które winien mi jest **SSO Wojciech Damaszkę** w związku z niedopuszczalnym, nielegalnym (wyłączony z mocy ustawy) i niezasadnym oddaleniem (II S 14/19) skargi na przewlekłość postępowania egzekucyjnego I Co 441/16 z wyłącznej winy organu egzekucyjnego (**1862 dni** co stanowi 5 lat, 1 miesiąc i 4 dni).

Sąd orzeka w oparciu o trzy rzeczy: **dowody, przepisy i sumienie**.

Niezależnie od faktu, że wyrok w sprawie karnej II K 38/19 nie zapadł, nie otrzymałem odpisu wyroku o tej sygnaturze, to Sędzia Sądu Rejonowego w Legnicy Aneta Aniel nie miała prawa naruszyć kwalifikacji prawnej czynu i wydać wyroku skazującego z [art. 216 § 1 k.k.](#) w sprawie II K 38/19. Przekroczyła zasady dyspozycyjności, winna oddalić bezskuteczny akt oskarżenia.

Rolą i zadaniami sędziego jest bycie bezstronnym arbitrem i orzekanie w oparciu o elementy aktu oskarżenia. Do podstawowych ogólnych obowiązków sędziego należy przestrzeganie zasad praworządności i bezstronne wymierzanie sprawiedliwości.

Jeżeli akt oskarżenia zawierał braki formalne, to należało go zwrócić oskarżycielowi w celu uzupełnienia. Jeżeli natomiast był niedopuszczalny, bezskuteczny, to należało go oddalić, a **nie wchodzić w buty prokuratora** i zmieniać jego treść.

Postępowanie II K 38/19 należało skierować na posiedzenie w przedmiocie umorzenia, w związku z negatywnymi przesłankami procesowymi określonymi w [art. 17 § 1 pkt 1 i 9 k.p.k.](#) oraz faktem, że **zaszła potrzeba umorzenia postępowania z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia**¹, kwalifikacja prawna była niedopuszczalna.

Sędzia nie ma prawa wchodzić również w buty pokrzywdzonego. Nie ma prawa orzekać w oparciu o domniemania tylko o [prawdziwe ustalenia faktyczne](#). Nie ma prawa naruszyć zasady [swobodnej oceny dowodów](#). Brak skargi uprawnionego oskarżyciela jest negatywną przesłanką procesową skutkującą umorzeniem postępowania.

Niezależnie od powyższego, nie można wydać wyroku w sprawie ściganej z oskarżenia prywatnego (prywatnoskargowego), nie wnikając w istotę sprawy, w przyczynę, nie wzywając stron na posiedzenie pojednawcze, nie znając stanowiska rzekomo pokrzywdzonego. Brak stawiennictwa pokrzywdzonego lub jego pełnomocnika na posiedzeniu pojednawczym, uważa się za odstąpienie od oskarżenia. Brak stawiennictwa pokrzywdzonego lub jego pełnomocnika na jakiegokolwiek rozprawie głównej uważa się również za odstąpienie od oskarżenia. SSR Aneta Aniel nie przesłuchała w ogóle SSO Wojciecha Damaszkę. Nie było konfrontacji stron.

Prokurator może [wszczać postępowanie](#) w sprawie o czyn ścigany z oskarżenia prywatnego, ale **nie z oskarżenia sędziego** i nie na rozprawie, która toczy się o inne przestępstwo. Początkowym etapem postępowania karnego jest [postępowanie przygotowawcze](#), które wszczyna się w razie uzasadnionego podejrzenia, że doszło do popełnienia przestępstwa.

¹ **Wyrok TK P 3/06:**

Rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie oznacza, że od momentu wejścia w życie wyroku niedopuszczalne staje się ściganie zniewagi funkcjonariusza publicznego dokonanej – publicznie lub niepublicznie – wyłącznie „w związku” z jego czynnościami służbowymi, a nie „podczas” wykonywania tych czynności. Utrzymany w mocy zakres kwestionowanego przepisu umożliwia więc ściganie zniewagi dokonanej jedynie „podczas” wykonywania czynności służbowych. Niezbędne będzie podjęcie inicjatywy ustawodawczej, która umożliwi uzgodnienie brzmienia [art. 226 § 1 k.k.](#) z treścią sentencji niniejszego wyroku.

Uchwała SN I KZP 8/12:

Uzasadnione będzie natomiast pozostawienie poza zakresem ochrony [art. 226 § 1 kk](#) tych wszystkich wydarzeń, które mają miejsce poza czasem wykonywania obowiązków i bez związku z nimi (*uchwała SN z 20 czerwca 2012 r.*). Wówczas funkcjonariusz ma te same możliwości prawne w razie znieważenia go, jak każdy inny obywatel, może, zatem wnieść prywatny akt oskarżenia o przestępstwo z [art. 216 kk](#) (znieważenie człowieka).

Tego etapu postępowania karnego zabrakło. Prokurator mógłby wstąpić do postępowania, gdyby toczyło się ze skargi pokrzywdzonego ([art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.](#)). Zasadą jest, iż w sprawach ściganych z oskarżenia prywatnego nie działa prokurator jako oskarżyciel publiczny, lecz wyłącznie pokrzywdzony wchodząc w rolę oskarżyciela prywatnego (zob. [Wniesienie prywatnego aktu oskarżenia](#)). Sędzia Aneta Aniel zadała pytanie niewłaściwej stronie czy wyraża zgodę na zmianę kwalifikacji prawnej czynu, [pytając o to prokuratora, a nie pokrzywdzonego](#), który notabene nigdy osobiście, ani jego pełnomocnik, nie pojawił się na rozprawie w wyznaczonym Sądzie. SSR Aneta Aniel zrobiła prezent SSO Wojciechowi Damaszkowi.

Przepis [art. 491 § 1 k.p.k.](#) stanowi, że **niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego** i jego pełnomocnika na posiedzenie pojednawcze bez usprawiedliwionej przyczyny uważa się za odstąpienie od oskarżenia, w takim wypadku prowadzący **postępowanie** umarza.

Zgodnie z treścią [art. 496 § 3 k.p.k.](#) **niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego** i jego pełnomocnika na rozprawie głównej bez usprawiedliwionych powodów uważa się za odstąpienie od oskarżenia.

Przewodnicząca rozprawy [II K 38/19 Aneta Aniel](#) nie miała prawa zmienić kwalifikacji prawnej czynu ściganego z oskarżenia publicznego ([art. 226 § 1 k.k.](#)) na prywatnoskargowy ([art. 216 § 1 k.k.](#)). **Sędzia nie jest uprawnionym oskarżycielem**, jest „kontradyktoryjnym” arbitrem. Winna oddalić bezskuteczny akt oskarżenia. Nie przypadkiem prokuratura złożyła w dniu 3 listopada 2020 r. apelację zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych. Zapomniała tylko dodać, że błąd w ustaleniach faktycznych popełniły obie instytucje. Mamy tu do czynienia z **brakiem interesu społecznego w obejmowaniu ściganiem z urzędu występku prywatnoskargowego**².

"Jeżeli przewod sądowy w sprawie wszczętej z oskarżenia publicznego ujawni, że czyn oskarżonego kwalifikuje się jako przestępstwo ścigane li tylko w trybie oskarżenia prywatnego, należy [postępowanie z oskarżenia publicznego umorzyć](#)".

WYROK Z DNIA 2 GRUDNIA 2005 R.

[IV KK 98/05](#)

Z chwilą wniesienia aktu oskarżenia, prokurator traci uprawnienia do modyfikowania zarówno opisu, jak i kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu. Może jedynie albo odstąpić od oskarżenia ([art. 14 § 2 k.p.k.](#)), albo złożyć wniosek o zmianę opisu lub kwalifikacji prawnej czynu, jednakże pod warunkiem niewykroczenia poza zakres tożsamości czynu wyznaczony zdarzeniem faktycznym, stanowiącym podstawę faktyczną oskarżenia.

² Pojęcie interesu społecznego...

W wyroku SN z dnia 18 listopada 1993 r., [III ARN 49/93](#), stwierdzono, że *"w państwie prawa nie ma miejsca dla mechanicznie i sztywno pojmowanej zasady nadrzędności interesu ogólnego nad interesem indywidualnym. Oznacza to, że w każdym przypadku działający organ ma obowiązek wskazać, o jaki interes ogólny (publiczny) chodzi, i udowodnić, iż on jest na tyle ważny i znaczący, że bezwzględnie wymaga ograniczenia uprawnień indywidualnych obywateli. Zarówno istnienie takiego interesu, jak i jego znaczenie, a także przesłanki powodujące konieczność przedłożenia w konkretnym wypadku interesu publicznego nad indywidualny podlegać muszą zawsze wnikliwej kontroli instancyjnej i sądowej, a już szczególnie wówczas, gdy chodzi o udowodnienie, iż w interesie publicznym leży ograniczenie (lub odjęcie) określonego przez Konstytucję RP prawa własności"*. W tym samym wyroku SN wskazano także, że za interes społeczny nie może jednakże być uznany interes ekonomiczny lub fiskalny Państwa.

Interes społeczny jest pojęciem niedookreślonym, które powinno być skonkretyzowane przez organ administracji publicznej w procesie stosowania prawa, w szczególności zaś organ jest obowiązany wyjaśnić treść tego pojęcia w konkretnym przypadku i wykazać na podstawie konkretnego stanu faktycznego i prawnego, że taki interes przemawia przeciwko rozstrzygnięciu zgodnie z wnioskiem strony. Nie można bowiem powoływać się na abstrakcyjnie ujęty interes społeczny przy podejmowaniu negatywnych dla strony rozstrzygnięć procesowych bez udowodnienia i wyczerpującego uzasadnienia, na czym ten interes w konkretnym przypadku polega i dlaczego przemawia przeciwko załatwieniu sprawy proceduralnej zgodnie z wnioskiem strony.

<https://mikroporady.pl/slownik-pojec/interes-spoeczny>

Postępowanie publicznie skargowe i przekwalifikowanie postępowania karnego [II K 38/19](#) na prywatnoskargowe było niedopuszczalne, ponieważ nie było wniesionej skargi przez pokrzywdzonego ([brak skargi uprawnionego oskarżyciela](#)). Gdyby były przesłanki zmiany kwalifikacji prawnej czynu na prywatnoskargowe, to postępowanie należałoby prowadzić od nowa, włącznie z przeprowadzeniem posiedzenia pojednawczego, bądź rozprawy mediacyjnej.

BRAK SKARGI UPRAWNIONEGO OSKARŻYCIELA

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 9 – niedopuszczalność postępowania powoduje [brak skargi uprawnionego oskarżyciela](#).

Uprawnionym do wniesienia i popierania oskarżenia prywatnego jest **pokrzywdzony**. Wniesienie oskarżenia polega na skierowaniu do właściwego sądu prywatnego aktu oskarżenia albo na złożeniu ustnej lub pisemnej skargi do Policji (art. 488 kpk), natomiast popieranie takiego oskarżenia polega na prawie do występowania przed sądem w charakterze czynnej strony postępowania prywatnoskargowego na każdym jego etapie.

Brak takiej skargi powoduje niedopuszczalność postępowania. Przesłanka ta nawiązuje do zasady skargowości, a przede wszystkim do [art. 14](#), który w § 1 stanowi: wszczęcie postępowania sądowego następuje na żądanie uprawnionego oskarżyciela lub innego uprawnionego podmiotu. Przepis ten wskazuje, że istnienie skargi uprawnionego oskarżyciela odnosi się do postępowania jurysdykcyjnego.

Obowiązkiem oskarżyciela prywatnego jest złożenie **dowodu wpłaty** do kasy sądowej **zryczałtowanej równowartości wydatków** (aktualnie wysokość tej opłaty wynosi **300 zł**) przy złożeniu aktu oskarżenia albo oświadczenia o przyłączeniu się do oskarżenia. Oskarżyciel prywatny z uwagi na sytuację materialną może zostać przez Sąd zwolniony od ponoszenia wskazanej opłaty.

Uzasadnieniem dla przyjęcia konstrukcji przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego jest koncepcja, iż w przypadku tych przestępstw **naruszeniu uległ tylko interes indywidualny, natomiast interes zbiorowy wyłącznie w ograniczonym zakresie.**

Postępowanie w sprawach z oskarżenia prywatnego toczy się zgodnie z trybem przewidzianym dla postępowania zwyczajnego z uwzględnieniem przepisów rozdziału 52 k.p.k. odnoszącego się wyłącznie do spraw prywatnoskargowych (art. 485 k.p.k.).

Zasadą jest, iż w sprawach ściganych z oskarżenia prywatnego nie działa prokurator jako oskarżyciel publiczny, lecz wyłącznie pokrzywdzony wchodząc w rolę oskarżyciela prywatnego (zob. [Wniesienie prywatnego aktu oskarżenia](#)). Podmiotem inicjującym postępowanie jest pokrzywdzony, który z momentem wniesienia do sądu aktu oskarżenia o przestępstwo ścigane w trybie prywatnym staje się oskarżycielem prywatnym.

Jeżeli byłby oskarżyciel prywatny, to musiałby się stawić na [obligatoryjnym posiedzeniu pojednawczym](#) i na każdej rozprawie głównej. Niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego, bądź jego pełnomocnika na jakimkolwiek etapie postępowania skutkuje odstąpieniem od oskarżenia. **Prokurator jest oskarżycielem, a nie adwokatem pokrzywdzonego.**

Uczestnictwo oskarżonego na rozprawie w dniu 24 września 2020 r. nie było prawem Grzegorza Niedźwieckiego, tylko obowiązkiem, patrz [wezwanie oskarżonego na rozprawę główną](#) z dnia 13 lipca 2020 r. Na zawiadomieniu o terminie rozprawy i wezwaniu na rozprawę, zgodnie z treścią art. 353 k.p.k. oraz 129 k.p.k., oznajmiono tłustym drukiem „**Stawiennictwo obowiązkowe wraz z dowodem tożsamości**”. To był żart?

Niestawienie się na rozprawie głównej strony (np. oskarżonego), obrońcy lub pełnomocnika ma taki skutek, że rozprawy się nie przeprowadza ([art. 117 § 3 kpk](#) w związku z art. 374 § 1 kpk).

Nie jest również prawdą, że oskarżony nie usprawiedliwił nieobecności na rozprawie głównej w dniu 24 września 2020 r. i można było prowadzić rozprawę karną pod jego nieobecność. Oskarżony wysłał za pośrednictwem poczty ePUAP dnia 24 września 2020 r. o godz. 8:06 [zawiadomienie o kwarantannie](#). Cele postępowania karnego i prawo do obrony to bezwzględne zasady i niezbywalne prawo procesowe.

Wyrok kapturowy pani Anety Andel z dnia 24 września 2020 r. w sprawie [II K 38/20](#) jest nieważny z kilku przesłanek. Dotyczy innej sprawy, a ponadto zapadł z obrazą przepisów prawa procesowego i prawa materialnego.

- Nie było zawiadomienia o przestępstwie i wniosku o wszczęcie postępowania o czyn z [art. 216 § 1 k.k.](#)

- Nie było **postanowienia o wszczęciu postępowania o czyn ścigany z oskarżenia prywatnego**, bądź **postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia o czyn z art. 216 § 1 k.k.** na podstawie [art. 305 § 1, 2, 3 k.p.k.](#) w zw. z brakiem interesu społecznego w objęciu ściganiem z urzędu tj. o czyn [art. 322 k.p.k.](#)
- Nie **wniesiono prywatnego aktu oskarżenia**.
- Nie **wstąpił prokurator do postępowania wszczętego o czyn ścigany z oskarżenia prywatnego**.
- Nie było **wstąpienia oskarżyciela posiłkowego ubocznego do postępowania**.

W dniu 21 października 2020 r. złożyłem wniosek o doręczenie mi pism procesowych w sprawie II K 38/19 w postaci:

1. Wniesiony przez pokrzywdzonego Wojciecha Damaszkę prywatny aktu oskarżenia do sądu przeciwko Grzegorzowi Niedźwieckiemu,
2. Złożone przez pokrzywdzonego Wojciecha Damaszkę do organów ścigania zawiadomienie o przestępstwie Grzegorza Niedźwieckiego z [art. 216 § 1 k.k.](#),
3. Postanowienie Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze uwzględniające wniosek pokrzywdzonego Wojciecha Damaszkę o ściganie karne Grzegorza Niedźwieckiego o znieważenie, tj. za czyn z [art. 216 § 1 k.k.](#) i wszczęcie postępowania w sprawie o czyn ścigany z oskarżenia prywatnego.

Nie otrzymałem tych elementów, niezbędnych do **wszczęcia przez prokuratora postępowania w sprawie o czyn ścigany z oskarżenia prywatnego**, w związku z czym, mamy do czynienia z negatywnymi przesłankami procesowymi, określonymi w [art. 17 § 1 pkt 1 i 9 k.p.k.](#) (brak skargi uprawnionego oskarżyciela, vide SN [V KK 85/17](#)).

Przewodnicząca rozprawy Aneta Aniel nie wydała orzeczenia sądu, rozstrzygającego merytorycznie o kwestii będącej przedmiotem postępowania sądowego tylko stronniczy wyrok, z naruszeniem [Polskiej Karty Praw Ofiary](#). **Pomyliła ofiarę ze sprawcą**. Nie miała prawa wydać wyroku skazującego przeciwko Grzegorzowi Niedźwieckiemu na rzecz SSO Wojciecha Damaszkę, który ma współudział w obstrukcji, w przekroczeniu uprawnień. Zataił prowadzenie egzekucji czynności zastępowalnej w niedopuszczalnym trybie (vide SN [III CZP 23/06](#)). Sędzia Wojciech Damaszkę, postanowieniem [II S 14/19](#) oddalił niezasadnie skargę Grzegorza Niedźwieckiego na przewlekłość postępowania [I Co 441/16](#), będąc wyłączonym ze sprawy z mocy ustawy w związku z procesem legnickim. Postępowanie Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, sygn. akt [II S 14/19](#), jest nieważne z urzędu na podstawie [art. 379 § 1 pkt 4 k.p.c.](#) w zw. z [art. 48 k.p.c.](#) **Kto tu kogo znieważył?**

[Art. 4. Zasada obiektywizmu](#)

Organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Legnicy winien być wyłączony z rozpoznania zażalenia na wykonanie kary zastępczej w sprawie IV Kzw 103/22, ponieważ ma współudział w tych oszustwach sądowych, był negatywną stroną w sprawie ([IV Ka 436/20](#), [IV Kz 442/20](#)) i w żadnej mierze nie będzie obiektywny i bezstronny.

[Wniosek-o-uchylenie-postanowienia-i-umorzenie-postępowania](#)

Nie doszłoby do procesów karnych [II K 851/18](#), [II K 38/19](#), [II K 900/19](#) przeciwko ofierze trzynastoletniego upokarzania, gdyby podwładni Agnieszki Kałużnej-Rudowicz, postanowieniem [I Co 3259/08](#) oddalili zgodnie z uchwałą SN [III CZP 23/06](#) **Legalis Numer 74973** wniosek wierzyciela z dnia 10 listopada 2008 r. od przeprowadzenia egzekucji czynności zastępowalnej w trybie [art. 1050 k.p.c.](#)

SSR Joanna Dworzycka-Skrobowska z Jeleniej Góry przekroczyła uprawnienia wydając w dniu 16 października 2019 r. wyrok nakazowy [II K 900/19](#) w sprawie ściganej z oskarżenia prywatnego przeciwko ofierze uporczywego nękania i umyślnego, piętnastoletniego upokarzania oraz obstrukcji Grzegorzowi Niedźwieckiemu oraz Tadeuszowi Gałowi, który wykonał jedynie obowiązek wynikający z [art. 304 k.p.k.](#)

Koteryjny wyrok pani Joanny Dworzyckiej-Skrobowskiej z dnia 16 października 2019 r. w sprawie [II K 900/19](#) jest nieważny, z kilku przesłanek. Zapadł z obrazą przepisów prawa procesowego i prawa materialnego oraz [braku interesu społecznego](#).

- Nie było [zawiadomienia o przestępstwie i wniosku o wszczęcie postępowania o czyn z art. 212 § 2 k.k.](#)
- Nie było [postanowienia o wszczęciu postępowania o czyn ścigany z oskarżenia prywatnego, bądź postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia o czyn z art. 212 § 2 k.k.](#) na podstawie [art. 305 § 1, 2, 3 k.p.k.](#) w zw. z brakiem interesu społecznego w objęciu ściganiem z urzędu tj. o czyn [art. 322 k.p.k.](#)
- Nie [wniesiono prywatnego aktu oskarżenia](#).
- Nie [wstąpił prokurator do postępowania wszczętego o czyn ścigany z oskarżenia prywatnego](#).
- Nie było [wstąpienia oskarżyciela posiłkowego ubocznego do postępowania](#).

Sąd może wydać wyrok nakazowy, jeżeli na podstawie zebranych dowodów okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości ([art. 500 § 3 k.p.k.](#)).

Wydanie wyroku nakazowego jest niedopuszczalne w sprawach z oskarżenia prywatnego ([art. 501 pkt 2 k.p.k.](#)). Żaden sędzia jeleniogórski nie miał prawa orzekać we własnej sprawie, z naruszeniem zasady *nemo iudex in causa sua*, ponieważ [utrzymywał kontakty służbowe](#) z „pokrzywdzoną” prokuratorką, którą wynajęli do sfingowania śledztwa [PR 3 Ds. 359/17 – II K 1423/18](#).

Prokuratura Rejonowa Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie, postanowieniem sygn. akt [1 Ds. 57.2021](#), postanowiła odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie o przestępstwo z [art. 212 § 2 k.k.](#)

- wobec braku znamion przestępstwa publicznie skargowego i braku interesu społecznego w obejmowaniu ściganiem z urzędu występku prywatnoskargowego.

Zgodnie z § 4 omawianego przepisu, ściganie tego przestępstwa odbywa się z oskarżenia prywatnego. /.../

W doktrynie przyjmuje się, że przy ocenie ustalonych w sprawie okoliczności pod kątem istnienia, bądź nie istnienia rzeczoności interesu społecznego w obejmowaniu ściganiem z urzędu występku prywatnoskargowych, odwołać się należy do trzech grup okoliczności, które mogą mieć dla tej oceny znaczenie, w tym: charakteryzujących stronę przedmiotową czynu (np. szczególnie złośliwość, działanie w miejscu publicznym, istotna szkoda jako skutek) oraz jego sprawcę (tj. jego właściwości i warunki osobiste), odnoszących się do osoby pokrzywdzonego (ułamność, zależność od sprawcy i inne okoliczności utrudniające pokrzywdzonemu realizację jego uprawnień z zakresu oskarżenia prywatnego), /.../

Prowadzenie postępowania z oskarżenia publicznego w sprawie skierowanej przeciwko czci indywidualnych osób, będących reprezentantami organów ścigania i organów wymiaru sprawiedliwości oraz administracji rządowej, w której zasadą jest ściganie z oskarżenia prywatnego, jest nieuzasadnione przede wszystkim z tego względu, że pokrzywdzeni są prawnikami, którzy potrafiliby dochodzić obrony swych praw przed sądem, z tytułu naruszenia ich czci, jeśli taka byłaby ich wola. Jeśli zatem pokrzywdzeni będą czuli się pomówieni /.../ będą mogli samodzielnie dochodzić obrony swej czci wnosząc przeciwko autorowi /.../ prywatny akt oskarżenia do sądu. Pokrzywdzeni są bowiem osobami dorosłymi, samodzielnymi, które z racji posiadanego wykształcenia, wykonywanych zawodów, piastowanych stanowisk mają wiedzę i doświadczenie niezbędne do sformułowania pisma procesowego, inicjującego postępowanie sądowe w sprawie z oskarżenia prywatnego.

Nie doszłoby do procesów karnych [II K 851/18](#), [II K 38/19](#), [II K 900/19](#) przeciwko ofierze trzynastoletniego upokarzania, gdyby podwładni Agnieszki Kałużnej-Rudowicz, postanowieniem [I Co 3259/08](#) oddalili zgodnie z uchwałą SN [III CZP 23/06](#) **Legalis Numer 74973** wniosek wierzyciela z dnia 10 listopada 2008 r. od przeprowadzenia egzekucji czynności zastępowalnej w trybie [art. 1050 k.p.c.](#)

Pokrzywdzony, zniesławiony, poszkodowany, działania na szkodę

[Pokrzywdzony – PR Wrocław](#)

[Zawiadomienie PO o przekroczeniu uprawnień ws. 3 Ds. 359 17 i działaniu na szkodę GN](#)

[Zniesławienie-Grzegorza-Niedzwieckiego-w-toku-postepowania-3-Ds.-359-17](#)

[Poszkodowany – zawiadomienie PO Świdnica](#)

[Prokuratura Rejonowa w Legnicy](#)

[Uzasadnione podejrzenie przestępstwa na szkodę Grzegorza Niedzwieckiego](#)

[PO V.Ko\(k\) 546.2017](#)

[Zawiadomienie pokrzywdzonego o posiedzeniu Sądu Rejonowego w Lubaniu](#)

[PR Tarnów – Art 231 § 1 kk.](#)

[Pokrzywdzony PR Dzierżoniów](#)

[Potwierdzenie Komisariatu Policji w Gdańsku o uporczywym nękanii Grzegorza Niedzwieckiego przez sędziów](#)

[Działania na szkodę](#)

Nie ma skutku bez przyczyny

[Art. 797. Wymogi wniosku o wszczęcie egzekucji](#)

[Art. 799. Sposoby egzekucji](#)

[Art. 776. Pojęcie tytułu wykonawczego](#)

[Art. 1049. Egzekucja czynności zastępowalnej](#)

[Wyrok SO Jelenia Góra I C 1062 08](#)

POLSKA KARTA PRAW OFIARY

Wszystkie polskie organizacje, instytucje i osoby prywatne stykające się w swojej pracy z ofiarami przestępstw postanowiły dla poprawienia sytuacji ofiar w Polsce podpisać ten dokument.

Mając na względzie:

- zagwarantowaną w Konstytucji Rzeczypospolitej przyrodzoną i niezbywalną godność człowieka i obywatela, będącą źródłem jego wolności i praw, które władze publiczne mają obowiązek szanować i chronić ([art. 30 Konstytucji RP](#))
- fakt, iż Rzeczpospolita Polska jest państwem prawa, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, w którym każdy ma obowiązek przestrzegania prawa ([art. 2](#) i [art. 83 Konstytucji RP](#))
- zalecenia wypracowane przez międzynarodową społeczność kształtujące politykę postępowania z ofiarami przestępstw, a w szczególności:

Deklarację ONZ o podstawowych zasadach sprawiedliwości dla ofiar przestępstw i nadużyć władzy z 1985 r.

Europejską Konwencję o kompensacji dla ofiar przestępstw popełnionych z użyciem przemocy z 1983 r.

Zalecenia Rady Europy Nr R(85)11 w sprawie pozycji ofiary w prawie i procesie karnym

Zalecenia Rady Europy Nr R (87)21 w sprawie **zapobiegania wiktylizacji** i pomocy dla ofiar przestępstw

oraz

- rozumiejąc, iż posiadanie prawa oznacza rzeczywistą możliwość korzystania z procedur gwarantujących ich realizację, zwłaszcza gdy są one naruszane lub nie wypełniane
- rozumiejąc potrzebę podniesienia kultury prawnej poprzez realną egzekucję praw obowiązujących
- kierując się dobrem ofiar przestępstw oraz chęcią pomocy i naprawienia doznanej przez nie krzywdy postanawiamy spisać i upowszechnić Polską Kartę Praw Ofiary.

I. Definicja i zakres uprawnień

1. Ofiarą w rozumieniu Karty jest osoba fizyczna, której dobro prawem chronione zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo, a także jej najbliżsi (art. 115 § 11 Kodeksu karnego [k.k.], Rezolucja 40/34 Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 29 XI 1985 r., Deklaracja podstawowych zasad sprawiedliwości dla ofiar przestępstw i nadużyć władzy, pkt. A [ONZ 85], art. 47 Konstytucji RP, art. 49 i art. 51 § 2 Kodeksu postępowania karnego [k.p.k.]).
2. Ofiara ma prawo do:
 - 1) pomocy
 - 2) godności, szacunku i współczucia
 - 3) wolności od wtórnej wiktylizacji
 - 4) dostępu do wymiaru sprawiedliwości
 - 5) mediacji i pojednania ze sprawcą
 - 6) do restytucji i kompensacji (ONZ 85, [art. 2 Konstytucji RP](#), [art. 2 § 1 \[k.p.k.\]](#))
3. Ofiara niezależnie od tego, czy ujawniony został sprawca przestępstwa i czy ma miejsce postępowanie karne (kiedy ofiara uzyskuje status pokrzywdzonego), bądź cywilne (kiedy ofiara uzyskuje status poszkodowanego) oraz niezależnie od więzi rodzinnej łączącej sprawcę i ofiarę winna uzyskać potrzebną jej pomoc prawną, materialną, medyczną, psychologiczną i socjalną ([art. 2](#), [art. 31 pkt. 1, 2](#); [art. 32 Konstytucji RP](#), [art. 2 § 1 pkt 3 Kodeksu postępowania karnego \[k.p.k.\]](#), [art. 49 § 1 k.p.k.](#)).

II. Prawo do godności, szacunku i współczucia

4. Ofiara ma prawo do traktowania jej z godnością, szacunkiem i współczuciem. Do szczególnego przestrzegania tego prawa zobowiązani są przedstawiciele wymiaru sprawiedliwości, służby zdrowia i służb socjalnych (art. 47 Konstytucji RP, art. 1 ust. 2 oraz art. 14.3 ustawy o Policji z 1990 r., Deklaracja o Policji, przyjęta w 1979 r. przez Radę Europy oraz Kodeks ONZ postępowania funkcjonariuszy porządku prawnego (Rezolucja nr 34/169 Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 17 XII 1979 r.), art. 30 ustawy o zawodzie lekarza w zw. z art. 12 i art. 13 Kodeksu etyki lekarskiej z 1993 r., art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego z 1960 r. [k.p.a.]).

5. **Nie można przerzucać odpowiedzialności za przestępstwo ze sprawy na ofiarę. Nie można usprawiedliwiać przestępstwa tradycją, kulturą, stereotypami minimalizującymi winę sprawcy.**

III. Prawo do bezpieczeństwa i zakaz ponownego dręczenia ofiary

6. Ofiara ma prawo do bezpieczeństwa i ochrony oraz poszanowania jej życia rodzinnego i prywatnego. Ofiary nie wolno ponownie dręczyć należy dołożyć wszelkich starań, by **uniknęła ona powtórnej wiktyimizacji**. Oznacza to zakaz wkraczania w prywatność ofiary i jej rodziny ze strony wszystkich, którzy stykają się z nią w związku z popełnionym przestępstwem, w szczególności: przedstawicieli organów państwowych, służb medycznych i socjalnych, mediów (art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 1950 r. [KE], art. 191 § 3, art. 20 k.p.k.).
7. Ofiara ma prawo do traktowania ze szczególną troską i powagą przez organy wymiaru sprawiedliwości i organy ścigania. Postępowanie w sprawie powinno być prowadzone tak, by uwzględniać interesy i stan ofiary. Jej przesłuchania winny być: ograniczone do minimum, prowadzone w sposób kulturalny, wolne od opóźnień, odwołań i zmuszania ofiary do wielokrotnego przeżywania na nowo tragedii jakiej doświadczyła ([art. 30 Konstytucji RP](#), [art. 231 k.k.](#)).
8. Ofiara ma prawo do bezpieczeństwa osobistego, a obowiązkiem Policji i prokuratury jest jej to bezpieczeństwo zapewnić (art. 14.3 i art. 15.1 pkt 3 ustawy o Policji, [art. 231 §1 k.k.](#)).
9. Ofiara może zażądać utajnienia swoich danych osobowych. (art. 184 k.p.k.).
10. Ofiara ma prawo domagać się zastrzeżenia danych dotyczących jej miejsca zamieszkania do wyłącznej wiadomości prokuratora lub sądu (art. 191 § 3 k.p.k.).
11. Ofiara ma prawo do zachowania anonimowości w sprawozdaniach prasowych, telewizyjnych, w Internecie i w innych mediach, dotyczących jej sprawy. (art. 13 pkt. 2 ustawy Prawo prasowe).
12. Właściwe organy państwowe są zobowiązane do przyjęcia każdego zawiadomienia o przestępstwie zgłoszonego przez ofiarę i podjęcia odpowiedniej interwencji. Dotyczy to również sytuacji gdy zagrożenie pochodzi od osoby dla ofiary bliskiej lub gdy ofiarą jest dziecko (art. 9, 10, 12 k.p.k. art. 15.1 pkt. 3 ustawy o Policji, rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 września 1990 r. (Dz. U. Nr 70, poz. 409) w sprawie trybu legitymowania, zatrzymywania osób, dokonywania kontroli osobistej oraz przeglądania bagaży i sprawdzania ładunku przez policjantów).
13. **Właściwe organy państwowe są zobowiązane do przyjęcia każdego zawiadomienia zgłoszonego przez osobę trzecią i podjęcia odpowiedniej interwencji** ([art. 304 k.p.k.](#), [art. 231 k.k.](#)).
14. Ofiara ma prawo do uzyskania fachowej pomocy: psychologicznej, medycznej, materialnej i prawnej od momentu zgłoszenia naruszenia lub groźby naruszenia dobra prawem chronionego. Oznacza to m.in. prawo do wsparcia psychicznego, prawo do fachowej pomocy psychologicznej i prawnej od momentu zawiadomienia o przestępstwie.
15. Ofiary przestępstw o podłożu seksualnym powinny być przesłuchiwane przez funkcjonariuszy Policji tej samej płci, a gdy ofiarą jest dziecko przesłuchanie powinno odbywać się w obecności psychologa lub osoby, którą dziecko darzy zaufaniem.
16. Ofiara nie powinna być narażona na dodatkowe dolegliwości wynikające z konieczności kontaktu ze sprawcą czynu niedozwolonego. W sądach powinny istnieć odrębne pomieszczenia dla ofiar przestępstw, by nie były one narażone przed rozprawą na kontakt z oskarżonym, jego bliskimi i znajomymi.

IV. Prawo ofiary jako strony postępowania karnego do wymiaru sprawiedliwości

17. Ofiara ma prawo do swobodnego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. Ofiara ma prawo w granicach przewidzianych w ustawie w sposób wolny od jakiegokolwiek przymusu lub oporu kształtować swoje interesy prawne ([art. 6 KE](#)).
18. Prawo ofiary do pomocy i reprezentacji prawnej powinno być przynajmniej zrównane z prawami przysługującymi oskarżonemu. Ofiara powinna mieć np. prawo do bezpłatnego pełnomocnika, w tych samych przypadkach, w których przyznaje się prawo sprawcy do obrońcy z urzędu.

19. Ofiara w sprawach o przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego może działać jako strona w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Od wniesienia aktu oskarżenia aż do momentu jego odczytania w sądzie ofiara może złożyć oświadczenie, że chce działać jako strona w charakterze oskarżyciela posiłkowego. W razie powtórnego wydania przez prokuratora postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania pokrzywdzony może w terminie miesiąca wnieść swój akt oskarżenia do sądu (art. 53, art. 54, art. 55 k.p.k.).
20. Ofiara ma prawo do rzetelnej, zrozumiałej dla niej i wyczerpującej informacji o przysługujących jej prawach i procedurach ich dochodzenia ([art. 16 k.p.k.](#) w zw. z [art. 2](#) i [art. 83 Konstytucji RP](#)).
21. Ofiara ma prawo do rzetelnej, zrozumiałej dla niej i wyczerpującej informacji na temat toczącego się w sprawie postępowania.
22. Ofiara ma prawo do wystąpienia z powództwem cywilnym w celu dochodzenia w postępowaniu karnym roszczeń majątkowych wynikających bezpośrednio z popełnienia przestępstwa. Ofiara może to uczynić aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej (art. 62 k.p.k., art. 69 k.p.k.).
23. Ofiara powinna mieć prawo do zebrania potrzebnych w jej sprawie dowodów bez narażenia na dodatkowe koszty. Dotyczy to między innymi obdukcji lekarskiej i pomocy psychologicznej.
24. Ofiara ma prawo brać udział w czynnościach śledztwa lub dochodzenia toczącego się w jej sprawie (art. 49 § 1 k.p.k., art. 302 § 2 k.p.k., art. 316 - 318 k.p.k.).
25. Ofiara ma prawo do składania wniosków o dokonanie czynności w toku postępowania przygotowawczego, a więc zanim sprawa trafi do sądu (art. 315 k.p.k.).
26. Ofiara ma prawo wglądu do akt sprawy i sporządzania odpisów dokumentów występujących w sprawie (art. 156 - 157 k.p.k., art. 159 k.p.k.).

V. Prawo ofiary jako strony postępowania karnego do mediacji i pojednania ze sprawcą

27. Ofiara ma prawo do mediacji i pojednania ze sprawcą. Ofiara ma prawo wystąpić z taką inicjatywą do prokuratora lub do sądu (art. 53 § 3 k.k., art. 60 § 2 pkt 1 i 2 k.k., art. 46 k.k., art. 66 § 3 k.k., art. 320 k.p.k., art. 339 § 4 k.p.k., art. 489 § 2 k.p.k.).
28. Ofiara ma prawo w sprawach z oskarżenia prywatnego do pojednania i ugody (art. 489, art. 499, art. 492 - 494 k.p.k.).
29. Ofiara ma prawo na swój i oskarżonego wniosek do porozumienia się ze sprawcą w kwestii naprawienia szkody lub zadośćuczynienia (art. 341 § 3 i 4 k.p.k.).

VI. Prawo Ofiary do restytucji poniesionych szkód

30. Ofiara ma prawo do restytucji poniesionych przez nią szkód (A.8 - 11 ONZ 1985, art. 46 k.k., art. 62 k.p.k.).
31. Sprawca czynu zabronionego powinien wyrównać ofierze poniesione szkody (czyli dokonać restytucji). Przepęcy albo osoby trzecie odpowiedzialne za ich zachowanie powinni dokonać sprawiedliwej restytucji na rzecz ofiar, ich rodzin lub osób pozostających na utrzymaniu. Restytucja powinna obejmować: zwrot własności, zapłatę za doznaną krzywdę lub poniesioną stratę, zwrot wydatków poniesionych w wyniku wiktylizacji, zabezpieczenie usług oraz przywrócenie praw (A.8 ONZ 1985).
32. Jeżeli sprawca lub inne uprawnione instytucje (np. ubezpieczenie) nie wyrówna szkód poniesionych przez ofiarę, powinno się dążyć do zapewnienia kompensacji materialnej ze strony Państwa:
 1. ofiarom, które doznały ciężkiego uszkodzenia ciała lub uszczerbku na zdrowiu fizycznym lub psychicznym w wyniku poważnych przestępstw
 2. rodzinie, a w szczególności osobom pozostającym na utrzymaniu ofiar, które poniosły śmierć lub które dotknęło kalectwo fizyczne lub psychiczne w wyniku takiej wiktylizacji (A.12 ONZ 1985)

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie.

Nie można przerzucać odpowiedzialności za przestępstwo ze sprawcy na ofiarę. Nie można usprawiedliwiać przestępstwa tradycją, kulturą, stereotypami minimalizującymi winę sprawcy.

Zaniechanie ochrony godności człowieka przez adresatów petycji będzie wyrażeniem zgody na piętnastoletni terror państwowy, akceptacją barbarzyństwa, przyjęciem na siebie odpowiedzialności za bezprawne pozbawienie wolności ofiary dokonane przez sprawców przestępstw. Będzie przyzwoleniem, żeby siedział w więzieniu niewinny człowiek, jak Tomasz Komenda. Będzie stwierdzeniem, że kodeks karny i równość wobec prawa nie istnieją. Będzie przyznaniem, że obowiązuje zasada dajcie mi człowieka, a paragraf się znajdzie. Będzie przyznaniem, że w Polsce panuje ustrój komunistyczny, że mamy państwo w państwie, że władzą sądowniczą jest nadzwyczajna kasta i że Maria Gurowska Sand, Fajga Mindla, Jan Hryckowian i Stefan Michnik żyją.

Ostrzegam, że nie będą przyjmował jedzenia w więzieniu jeżeli mnie zamkniecie, ponieważ podatnicy nie mają prawa mnie utrzymywać. Chyba, że sędziowie, którzy wydali nielegalne orzeczenia zapłacą zaliczkę na bezprawne pozbawienie wolności.

Nie doszłoby do procesów karnych [II K 851/18](#), [II K 38/19](#), [II K 900/19](#) przeciwko ofierze trzynastoletniego upokarzania, gdyby podwładni Agnieszki Kałużnej-Rudowicz, postanowieniem [I Co 3259/08](#) oddalili zgodnie z uchwałą SN [III CZP 23/06](#) *Legalis Numer 74973* wniosek wierzyciela z dnia 10 listopada 2008 r. od przeprowadzenia egzekucji czynności zastępowalnej w trybie [art. 1050 k.p.c.](#)

Gdyby sędziowie kierowali się rolą i zadaniami, do jakich zostali powołani, przepisami prawa, a nie „Putinowskim” prawem, to sprawa zakończyłaby się [12 listopada 2008 r.](#), a nie pączkowała i trwała 4906 dni, co stanowi 13 lat, 5 miesięcy i 7 dni, ponieważ nie byłoby przyczyny. **Na mojej drodze nie stanęliby „Kadyrowcy”.**

Piętnaście lat pracy za granicą, wysługi i kapitału początkowego do emerytury mi zabrano.

Instytut Pamięci Narodowej – Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu powinien mieć szersze ramy działania.

[Wniosek-o-uchylenie-postanowienia-i-umorzenie-postepowania](#)

Grzegorz Niedźwiecki „Nil” - [5492 dni](#) co stanowi 15 lat, i 13 dni politycznie represjonowany